

falden til udbetaling efter policens bestemmelser eller i øvrigt, hvis der er indtrådt en invaliditetsgrad, som berettiger arbejdstageren til at oppebære offentlig invalidepension med helt grundbeløb m. v., jfr. herom bemærkningerne til § 12, *ad nr. 2 og 3.*

Efter § 25, nr. 3, skal 25 pct. afgift svares (senest) ved arbejdstagerens død. Dette vil gælde, uanset hvem kapitalen tilfalder. Kapitalen vil kun tjene et egentligt pensionsformål, hvis den tilfalder efterlevende ægtefælle eller mindreårige børn. Derfor kunne det i og for sig være rimeligt at anvende afgiftssatsen på 35 pct., når kapitalen tilfalder andre, jfr. § 29, stk. 2, om ordninger med løbende udbetalinger. Det vil imidlertid ikke være praktisk muligt at foretage en sådan sontring ved afgiftsberigtigelsen.

Endelig skal der efter § 25, nr. 4, svares 25 pct. afgift (senest) ved arbejdstagerens fyldte 70. år, respektive 1. policedag efter det 70. år. Også her er det uden betydning, om ansættelsesforholdet fortsat består.

Mellem tilfældene i § 25, nr. 1 og 2 på den ene side og nr. 3 og 4 på den anden side er der den forskel, at efter reglerne i § 26 kan der i nr. 1 og 2-tilfældene vælges afgiftsberigtigelse i henhold til § 28 (d. v. s. 35 pct. afgift) med den virkning, at afgiftsberigtigelsen alene skal omfatte det faktisk udbetalte beløb, medens der i nr. 3 og 4-tilfældene skal svares 25 pct. Reglerne under nr. 3 og 4 medfører i sig selv afgiftspligt for al kapitalforsikring og/eller opsparing i pensionsøjemed, der måtte være oprettet for den pågældende. På tilsvarende måde skal der i henhold til den tidligere omtalte regel i § 26, hvor 25 pct. afgift vælges i nr. 1 og 2-tilfældene, svares afgift ikke alene af hele værdien (kapitalværdi, indestående, kursværdi og lignende) af den ordning, hvorfra udbetaling har fundet sted, men også af den pågældendes eventuelle sideløbende forsikring eller pensionsopsparing. Reglerne i § 26, stk. 2, skal sikre, at bestemmelserne om afgiftsberigtigelse af eventuel sideløbende kapitalforsikring eller opsparing i pensionsøjemed overholdes.

Til § 27.

ad stk. 1.

De gældende afgiftsbestemmelser vil efter overgangsreglerne i § 27 stort set blive bibeholdt for bestående kapitalpensionsordninger, der i kraft af § 11 eller § 13 videreføres som kapitalforsikring eller opsparing i pensionsøjemed. Ved gennemgangen af disse overgangsregler må der sondres mellem „gamle“ og „nye“ kapitalpensionsordninger, d. v. s. ordninger, i hvilke den pågældende arbejdstager er indtrådt henholdsvis før og efter skæringsdatoen 1. januar 1958.

„Gamle“ kapitalpensionsordninger.

Af den tidligere omtalte bestemmelse i renteforsikringslovens § 6 fremgår modsætningsvis, at der ikke skal svares afgift af kapitaludbetalinger i overensstemmelse med vilkårene for en kapitalpensionsordning, i hvilken arbejdstageren er indtrådt før 1. januar 1958. Dette svarer til retstilstanden for renteforsikringsloven, jfr. de fælles bemærkninger til §§ 10-14. Denne overgangsregel om afgiftsfrihed for de „gamle“ kapitalpensionsordninger har ikke virket tilfredsstillende. Reglen har dels været forbundet med store praktiseringsvanskeligheder, dels medført resultater, der næppe kan betegnes som rimelige. Ulemperne ved den gældende overgangsregel samler sig navnlig om 2 områder, nemlig dels spørgsmålet om forhøjelse eller supplerings af indbetalingerne til en „gammel“ ordning, dels spørgsmålet om de afgiftsmæssige virkninger af et arbejdsgiverskifte.

I skattedepartementets cirkulære af 24. september 1958 vedrørende renteforsikringsloven er under punkt 12 udtalt:

„Afgiftsfrigørelsen omfatter også den del af kapitaludbetalingen, som hidrører fra forhøjelser af arbejdsgiverbidragene efter den 31. december 1957. Dette gælder ikke alene i de tilfælde, hvor forhøjelsen har hjemmel i den pensionsaftale, der forelå den 1. januar 1958, men også forhøjelser, hvorefter der senere træffes aftale, når blot disse ikke går ud over, hvad skattemyndighederne efter hidtidig praksis ville have godkendt som arbejdsgiverbidrag.“

Denne cirkulæreudtalelse må ses på baggrund af, at man vanskeligt kunne praktisere en sontring mellem senere aftalte forhøjelser og forhøjelser, der kan anses for direkte hjemlet i den oprindelige pensionsaftale. Efter renteforsikringsloven må i hvert fald forhøjelser af sidstnævnte kategori være omfattet af afgiftsfriheden for de „gamle“ ordninger, og hvis der skulle sondres mellem forskellige former for forhøjelse, ville dette uvægerligt medføre resultater, der i praksis kunne virke som en tilfældig forskelsbehandling.

I den første tid efter renteforsikringsloven var det i praksis antaget, at forhøjede indbetalinger til en „gammel“ ordning kun kunne ske til det forsikringselskab eller pengeinstitut m. v., i hvilket den pågældende ordning var oprettet. Denne praksis, der var genstand for en del kritik, er midlertidigt senere ændret således, at der nu også anerkendes forhøjelse i form af supplerings med police eller konto i et andet forsikringselskab eller pengeinstitut m. v.

Stillingen er herefter den, at afgiftsfriheden for en arbejdstager, for hvem der er oprettet en kapital-